

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii Dei

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio I. Quid sit sacerdos?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

§. 36. Et quamuis daremus, Christum non posse exercere nouum actum circa obiecta iam impetrata; primum retineri potest. Discrimen est, quod oratio non potest absolute & secundum substantiam fieri sine iudicio probabili, quod proficiet. Hic enim est finis extrinsecus orationis secundum substantiam: cum autem noua oratio secundum substantiam nihil esset profutura, non esset cur fieret: at oratio prior iam secundum substantiam dirigitur in hunc finem, quem obtinet substantia sua: quia illum impetrauit in cruce. Vnde non est absolute sine fine extrinsecus, ut esset oratio noua: non est autem opus ut conseruetur cum fine extrinsecus secundum omnes circumstantias: si quidem alia circumstantia retinet finem intrinsecum dependenter a fine illo extrinsecus, qui potuit intendi, ut fieret oratio in primo instanti: item & ut conseruaretur: quia si non incepisset, non conseruaretur. pendet ergo conseruatio ab illo fine quasi remotè. noua autem oratio eo fine careret.

§. 37. Tandem obijcis: Christus ut in cruce vidit beneficia pro suo tempore existentia: ergo ab oratione cessauit, & cepit gratias agere. Nego primam partem consequentis: etenim cepit gratias agere, motus noua cognitione: quia gratiarum actio orta fuit ex gaudio orto a visione beneficio-

rum ut existentium. hoc autem non obest, quo s. Thom. minus possint alio actu orto ab alia scientia deseri. 9. 2. 2. derari: velle enim ut sit res, & adhibere ad id diligentiam, non opponit gaudio: ipse Christus desiderauit suam passionem: item & de illa gaudens est, non minus quam Abraham, qui vidit, & gaudens est.

§. 38. Ita sententiam vtramque compone. Do prima, non esse nouam orationem, nec necessitatem vllam conseruandi in caelo priorem. Secunde autem do formalem orationem, & vtilem secundum substantiam. Nouam autem cur admitemus?

§. 39. Hinc deduco, non esse dicendum, *Christe ora pro nobis: sed, miserere nobis.* Quia Christus nouam orationem non exercet, sed retinet priorem. Adde, omnia esse in potestate Christi, quae potest pro arbitratu partiri. Tandem, quia sic exprimitur persona ut diuina, quae voluntate diuina dirigit humanam Christi in nostram salutem. Si autem locus esset nouae orationi, & distingueret orans inter vtramque eiusdem personae voluntatem; posset dicere, *Christe ora pro nobis:* ut possemus in via Christi dicere, *Fili Dei ora pro me:* quia esset ad mouendam voluntatem Christi ut pro me faceret, quod posset mota orationibus meis: quemadmodum Pater potuit illi praecipere, ut pro nobis oraret.

DISPUTATIO LXXX.

De sacerdotio Christi.

S. Thom. quaest. 22.

SECTIO I. *Quid sit sacerdos*

SECTIO II. *Christus fuit verè sacerdos.*

SUBSECTIO I. *Doctrina Catholica.*

SUBSECTIO II. *Difficultas vtrum Christus seipsum immolauerit?*

SUBSECTIO III. *Difficultas de Martyribus.*

SUBSECTIO IV. *Prima ratio respondendi.*

SUBSECTIO V. *Quid respondendum?*

SECTIO III. *Vtrum Christus sit sacerdos in aeternum?*

SECTIO IV. *Christus est sacerdos secundum ordinem Melchisedec.*

§. I. ACERDOS est mediator inter Deum & populum; qui Graece dicitur *proxeneta*. Quae de sacerdotio in commune sunt necessaria, perstringam breui, ne occasione eorum quae spectant ad Christum, vniuersam disputem Theologiam: quae autem sunt propria Christi, magis ex instituto disquiram.

SECTIO I.

Quid sit sacerdos?

§. 2. **S**acerdos late acceptus solet usurpari pro quacumque persona Deo consecrata. Apocal. 5. v. 10. *Fecisti nos Deo nostro regnum, & sacerdotes.* 1. Petri cap. 2. 9. *Vos autem genus electum, regale sacerdotium.* loquitur autem de toto populo, quem Christus sibi proprio sanguine acquisiuit. Hinc sacrificium late usurpatur pro quocumque opere dicato Deo. *Sacrificium Deo spiritus contribulatus: opera misericordiae vocantur hostia* ab Apostolo: *Talibus enim hostiis promeretur Deus.*

§. 3. At sacerdos proprie significat personam publica auctoritate constitutam ad offerendum

sacrificium pro populo, & interpellandum pro illo ad Deum. & quidem offerre dona simpliciter, preces fundere, & alia id genus, communia sunt non sacerdotibus: offerre autem sacrificium auctoritate publica, est proprium munus illius. Vnde repugnat esse sacerdotem, nisi in ordine ad victimam: cum autem ait P. Vasquez posse esse sacerdotem, quin sit sacrificium vllum, intelligitur de facto, & quando desinit esse per accidens: nam & sacerdos Leuiticus & Euangelicus potest esse aliquis, & numquam sacrificare. at in vtraque lege sacrificia reperiuntur, quae possint ab istis offerri: si autem per se sacrificia essent impossibilia, aut prohibita, non posset esse sacerdos: quemadmodum non posset esse rex Indorum, si Deus decreuisset numquam creare Indos. propterea Apostolus agens de sacerdotio ad Heb. 5. inquit: *Omnis namque*

Pou-

S. Thom.
q. 22.

Pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in ijs qua sunt ad Deum, vt offerat dona & sacrificia pro peccatis. Aded autem est necessarium sacrificium, vt offerat Paulus illo indigere sacerdotem, vt illud offerat primùm pro suis, deinde pro populi peccatis.

§. 4. Aliqui censent, non fuisse opus vt victima proprijs sacerdotis manibus mactaretur. Oppositum censet Lyra in Exodum 29. ad finem: ob quod censet Mosem in consecrando Aarone mactasse victimas suis manibus, quia tunc sacerdotio fungebatur. Consentit Abulens. in Genes. c. 47. q. 1. & quidem necessum erat, vt nex victimæ inferretur potestate sacerdotis saltem morali; vt nunc consecratur panis: quia ipsa nece protestamur Deum auctorem vitæ, & quia debet esse actus externus religionis, qui esse non potest, quin ab ipso agente oriatur. de quo infra.

SECTIO II.

Christus fuit verè sacerdos.

SVBSECTIO I.

Doctrina Catholica.

§. 5. **C**hristum autem verum fuisse sacerdotem, testis est Paul. ad Hebr. 5. & 7. explanans illud psal. 109. *Iuravit Dominus, & non poenitebit eum: tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech.* Vbi ait Apostolus, Christum creatum fuisse Pontificem à Deo. & c. 7. comparat sacerdotium Christi cum Melchisedech, illud præferens Leuitico. hæc autem verba sunt clara: *Hic autem* (scilicet Iesus) *ed quidd maneat in aeternum, sempiternum sacerdotium habet: vnde & saluare in perpetuum potest, semper viuens ad interpellandum pro nobis, & c. hoc enim fecit semel seipsum offerendo.* Describit autem ibi omnia munera sacerdotis, quibus perfectissimè functus est Christus, quibus ostenditur eius sacerdotium non fuisse allegoricum, sed proprium. Qua de re recognosce PP. Suarez disp. 46. sect. 1. Valentiam disp. 1. q. 22. p. 4. Vasquez disp. 83. Ragusam 2. p. disp. 19. & maximè Bellarminum tom. 1. lib. 5. de Christo mediatorè.

§. 6. Vnde arguo: Sacerdos verè & propriè est, qui auctoritate publica constituitur mediator inter Deum & hominem, ad offerenda sacrificia publice etiam instituta, & interpellandum pro peccatis: sed Christus constitutus est auctoritate publica Dei ad interpellandum pro nobis, & offerendum pro peccatis populi sacrificium ad id etiam institutum auctoritate publica Dei: ergo Christus fuit verè & propriè sacerdos, & non allegoricè. De minori propositione constabit modò.

§. 7. Ob quod Concilium Tridentinum sess. 21. cap. 1. rectè probauit, Christum ostendisse se esse verum sacerdotem secundum ordinem Melchisedech: quia in cœna peregit sacrificium sui corporis & sanguinis sub speciebus panis & vini: ipsum que fuisse sacerdotem maximum, qui alios sacerdotes instituit & constituit, qui eodem munere fungerentur offerendo idem sacrificium.

§. 8. Duobus ex capitibus ostendit Concilium verum Christi sacerdotium. Primùm, ex oblatione

cruenta sui in ara crucis: quo perfectissimè esset sacerdos: quia tunc maximè Patrem pro nobis interpellauit tam accepto sacrificio. Secundò, ex consecratione panis & vini; quod satis esset vt esset verè sacerdos: imò ea ratione fuit secundum ordinem Melchisedech. Pone, Christum interfectum, quin ipse se offerret Patri; sola consecratio panis & vini ostenderet illum fuisse sacerdotem, vt nos sacerdotes sumus: quia potestatem habemus consecrandi panem & vinum, & transubstantiandi in corpus & sanguinem Christi: si ergo cruentum sacrificium oblatum fuisset ab alio, quàm à Christo; at ipse esset summus Pontifex sola auctoritate transubstantiandi in memoriam cruenti sacrificij, item & suprema potestate iniiciendi alios sacerdotes.

SVBSECTIO II.

Difficultas vtrum Christus seipsum immolauerit?

§. 9. **E**mergit difficultas non leuis, vtrum Christus seipsum obtulerit Patri, seipsum immolans, & mactans? Nec est difficultas de Christo vt consecrante panem & vinum: ipse enim immutauit panem & vinum, & effecit circa eas creaturas omnes actiones necessarias ad immolationem eius sacrificij; siue potentia physica obedienciali, siue morali tantum: quæ ad præsentiam verborum Christi infallibilem habet transubstantiationem à Deo, siue manducando corpus sub speciebus panis, & bibendo sanguinem sub vini speciebus, siue consecrando, & sumendo (ea enim de re non disputo nunc) non est ergo difficultas de sacrificio Missæ; sed de sacrificio cruento, cuius memoria est Eucharisticum.

§. 10. Est ergo difficultas: Christus se ipsum non immolauit, quia nec se occidit: ergo Christus non fuit sacerdos in eo sacrificio. Probo consequentiam: quia de ratione sacerdotis in sacrificando est, vt ipse victimam occidat aut per se physicè, aut saltem moraliter eius necem imperando, aut persuadendo. Antecedens probo: quia Christus non fuit homicida sui physicè, vt constat; nec moraliter: suam enim necem non præcepit, nec suasit: ergo se non immolauit.

SVBSECTIO III.

Difficultas de Martyribus.

§. 11. **S**olet frequenter responderi, Christum seipsum obtulisse Deo in cruce: quod dixit Paulus adductus §. 5. est autem de ratione sacerdotis offerre victimas, non mactare. Propterea Paulus adductus §. 3. dixit Pontificem ex hominibus assumi, vt offerat dona & sacrificia; non dixit, vt mactet sacrificia: seipsum autem obtulit; quia cum posset fugere mortem, se obiecit Christicidis. Quæ est doctrina B. Thomæ q. 22. art. 1. ad 1. & 2. & q. 47. art. 1. Vbi ait Christum fuisse causam indirectæ suæ necis, quia eam non impediuit, cum posset.

§. 12. In hanc rationem aliqui obijciunt, Martyres etiam dici posse sacerdotes, quia obtulerunt sua corpora in honorem Dei ex affectu illum vera religione colendi. Qui actus non propterea caruit perfectione religionis, quòd esset ad vitandum peccatum